

V ZNAMENÍ RUBÍNA

Kronika strateného impéria 2

MAJKA DANIHELOVÁ

V ZNAMENÍ
RUBÍNA

Kronika strateného impéria 2

 MAJKA DANIHELOVÁ

Majka Danihelová: V znamení rubína
Druhá časť série Kronika strateného impéria
Vydanie prvé
Copyright © 2022 Majka Danihelová

Vydalo vydavateľstvo VENUPRESS s. r. o.,
Budatínska 3230/16, 851 04 Bratislava,
www.venupress.sk v roku 2022 ako svoju 14. publikáciu

Jazyková a štylistická úprava: Silvia Palušková
Grafické spracovanie obálky: Michaela Vysloužilová
Grafika: Freepik.com
Sadzba a grafická úprava: VENUPRESS s. r. o.
Tlač a väzba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu vydavateľstva VENUPRESS. Neoprávnené šírenie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-99972-52-1
ISBN MOBI 978-80-99972-55-2
ISBN EPUB 978-80-99972-54-5
ISBN PDF 978-80-99972-53-8

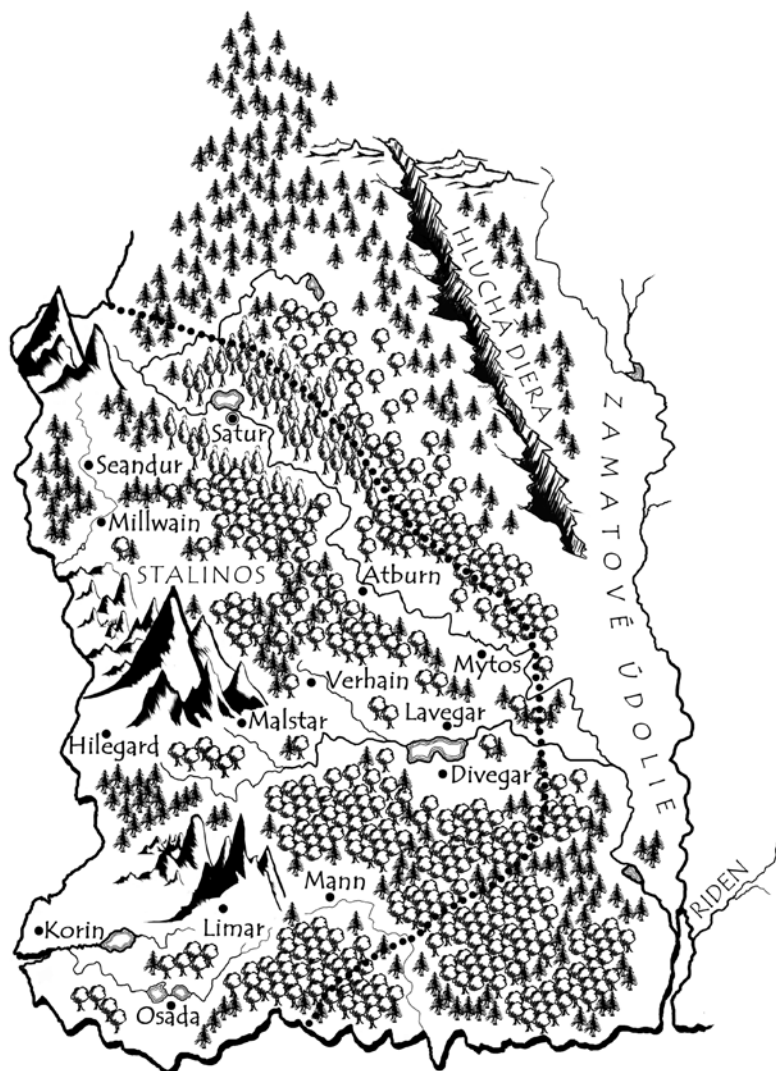
VENUPRESS
Bratislava 2022

Venujem babine a starej mame.

Chcete si pripomenúť prvú časť?

Prejdite na web **www.majkadanihelova.com**
a v sekcii *Knihy* nájdete obsah *V znamení ametystu*,
ktorý sa vám zobrazí po odpovedi na kontrolnú otázku.

AMETYSTOVÝ LES

SPOLOČENSTVO NÁRODOV

PROLÓG

ÚDER SRDCA MI vohnal do tela život a spolu s fialovou pulzujúcou žiarou vyplnila môj svet bolestí.

Myšlienky sa mi rozhádzali a niečo im bránilo správne sa usporiadať. Zmietala som sa v plameňoch a zároveň ma obaľovala neznesiteľná zima. Bojovalo proti mne vlastné telo. Stiahnuté hrdlo mi nedovolilo vykriknúť.

Svaly mi oslabli z toho, že som sa dlho nehýbala. Ledva som do pľúc dostala vzduch. V kĺči som pomykala prstami, krv sa mi postupne rozbiehala žilami, prepaľovala mi do nich diery a rozširovala ich, aby sa nimi pretisla.

Neuvedomila som si, že sa zdvíham, až kým som si neudrela hlavu o tvrdé lôžko.

Zachytila som záblesk tyrkysovej. Rozpíjala sa do rôznych smerov, stáča sa do špirál, až z nej vystúpili povedomé oči. Obrali ma o to málo vzduchu, čo som v sebe nazbierala. Ich pohľad som takmer nezniešla, nútil ma bojovať, a predsa som sa vzdala.

Zaplakala som a klesli mi viečka. Keď som ich zase zdvihla, tie oči sa stratili. Boli ako posledný odtlačok, dávna spomienka.

Nič viac.

S BOLESTIVÝM NÁDYCHOM som sa posadila a tak som sa strhla, že som sa zošmykla z akéhosi podstavca. S jeho pomocou som sa zdvihla na vratkých končatinách.

Okolo mňa sa šírilo matné svetlo z okienka. Zlievalo sa s tmavými zá-
kútiami miestnosti do škvŕny. Rozostrilo sa mi videnie. Nečakane mi na-
rástlo sedem prstov, koža sa mi trhala, kosti sa mi rozpadali na prach,
v bruchu ma píchali ihly. V nose ma dráždil neidentifikovateľný zápach.
Skoro ako smrť a hniloba.

Do lebky sa mi prebili prenikavé výkriky. Zvrtla som sa v snahe roz-
triediť si ich a zrazu som stála na lupeňoch ruží. V spomienke. Boli tam
ľudia, nie... víly... krv... sklo. Bežala ku mne Lia. Plakala a kričala. Tori ju
odtiahol. Skláňal sa nado mnou môj cudzinec. Tlačil mi na rany, na pe-
rách mu visel posledný výdych rezignácie. Naťahovala som sa k jeho kr-
ku, k modrinám, čo som mu spravila. Pod bruškami prstov sa mi zachy-
távalo teplo jeho pokožky.

Ďalšie záblesky. Ďalšia krv. Zlomila som meč. Niekomu som vrazi-
la do hrude dýku. Liino proroctvo. Darr vyskočil z tanečnej sály. Trpký
bozk. Kopance do brucha. Môj brat. Výbuchujúca sopka, môj brat, čer-
vené vlasy, zelené oči. Slzy, krik, strach...

Zomrela som.

Chytila som sa druhého podstavca s plachtou, ktorá čosi zakrývala.

Nahliadla som pod ňu. Ležala tam staršia žena s očami dokorán. Jej
dúhovky splývali s bielkami.

Neistými krokmi som prešla inde. Mŕtve dievča so zavretými očami
a tvárou pokrytou škrabancami. Mladík s dlhou reznou ranou na líci.
Bieloba jeho pokožky prechádzala miestami do modrej. Chlapec s mod-
rinami na krku. Starší muž s kráterom v bruchu.

Uprostred miestnosti som sa oprela o kolená dľaňami. Nevládala som
chodiť ani poriadne dýchať. Po tvári mi stekal pot a na citlivej pokožke,
kam ma bodla bytosť v čiernom plášti, ma škrabalo tričko so zaschnutou
krvou. Brušká prstov mi brneli, ale nie ako pri liečení. Neprijemnejšie.

Keď som sa snažila udržať pri chodení rovnováhu bez podpory pod-

stavca, roztočil sa okolo mňa svet. Žalúdok protestoval. Napriek blížiacej sa slabosti som sa pohla k dverám. Bála som sa, že znovu zomriem a preberiem sa s odporným pocitom, že sa vo mne búria vnútornosti.

Vypotáčala som sa von. Neovládala som dobre nohy a vrazila do steny. Ťažko sa mi určovalo, či ma to bolelo, dialo sa so mnou naraz priveľa vecí. Svetlo mi spôsobilo novú agóniu. Zakryla som si oči.

„Lia,“ podarilo sa mi sformulovať meno. V mysli sa mi zjavila anjelská tvár. Dlhé vlnité vlasy, modré oči. Necítila som ju blízko seba.

Skĺzla som na zem a stena mi vyhrnula na chrbte tričko. V hlave sa mi miešali obrazy, pocity a slová. Čakala som, kedy mi skratuje mozog z toľkých podnetov.

Po pár minútach, alebo hodinách, keď som striedavo upadala do bezvedomia a vynárala sa z neho, sa ozval z diaľky hlas: „Nieкто tam leží.“

Padol na mňa čísi tieň. Skrčila som sa.

„Je... je to... ona?“

Tieň si čupol. „Meggie?“

Ten hlas som poznala. Odkiaľ?

Zo znepokojenej tváre na mňa hľadeli svetlosivé oči. Chlapec mal vlasy zviazané do chvosta a po boku sa mu hompáľal meč.

„Lanc,“ vytisla som zo seba. Potrebovala som sa uistiť, že som si vedela priradiť meno k správnej osobe.

„Idem ju nahlásiť,“ povedal zarazene druhý chalan. Rozbehol sa po chodbe.

Lanc sa so mnou snažil nadviazať dlhší očný kontakt. Prudko som sklonila hlavu, príliš sa mi točila. „Dokážeš sa postaviť?“

Urobila som tak a oprela sa o stenu.

„Vezmem ťa do ošetrovne.“

Vynorili sa pri nás rozmazané siluety. Do uší mi doliehalo šepkanie a zarezávali sa do mňa pohľady, ktoré som pre závrat neopätovala. Ešte nikdy som sa necítila takáto bezbranná.

Ani som nevedela ako, ocitla som sa bližšie ku kobercu.

Lanc ma zachytil. „Opatrne!“ Jednou rukou mi podobral kolená, druhou chrbát. Poľahky ma zdvihol.

„Nech nás Sudičky ochraňujú!“ Nový ženský hlas som medzi jednoliatym šepotom počula zrozumiteľne. „Ako sa to stalo?“

Chystala som sa odpovedať, no vtedy ma opustili sily a okolie sa rozplynulo.

I
MŔTVA ALEBO ŽIVÁ, SPIACA ALEBO BDELÁ

*Mali sme spolu poraziť čas,
zachrániť svoje duše pred temnotou.
Prečo si ma opustil bez rozlúčky?
Ako si nájdem miesto v dave cudzincov?
Zavrhnú ma. Bez teba som nikto.*

1

DEŇ SA VYSTRIEDAL s nocou a ona si pripadala ako v sne, ktorý sa jej dookola prehrával v hlave, ako keby jej niečo naznačoval, ale nie a nie prísť na to čo. Uväznili ju v komnate v paláci. Veľmi túžila vydať sa po to posledné, čo jej nedovoľovalo sa zložiť, po rodinu. Jej okno sa však nachádzalo privysoko na útek.

Boli v poriadku? Dúfala, že áno. Viac sa obávala o Toriho, aj jeho vnímala ako súčasť svojej rodiny.

Čo by sa stalo, keby ju na krvavom večierku nechránil? Keby tam zomrela rovnako ako... Z očí jej vyhĺkol vodopád slz.

Roztrasene sa nadýchla, oprela sa o stenu pri okne a vtisla si päst' do brucha. Tlakom zmiernila úzkosť – tento trik jej zvyčajne pomohol, no nie tentoraz. Narma kedysi hovorila učniciam, že po smrti ich telá a telá prorokýň do niekoľkých hodín splynú s prírodou, so vzduchom. Lia si nebola istá, či to chcela. Čo ak by sa vyparila skôr, ako by sa o jej smrti dozvedeli rodičia?

Striaslo ju od hrôzy a posadila sa na posteľ.

S kolenami pod bradou sa upokojovala predstavami o domove a o tom, ako každú noc ležala vedľa Toriho. Zhovárali sa, až kým jej neklipkali viečka. Potom sa vytratil a ráno, keď sa Lia prebudila, rukou po ňom pátrala vedľa seba napriek tomu, že vedela, čo nájde. Vždy odišiel, aj keď dúfala v niečo iné.

Ich hádky sa odrazu zdali nezmyselné. Hneval sa na ňu, pretože neu-

končila spojenie s prorokyňou, a tým s vyššou mocou. Ich vzťah sa ešte zhoršil po príchode Meggie.

Liu vyrušilo zaštrkotanie kľúča v zámku. V komnate sa objavil strážca. Slúžka, ktorá jej nosievala jedlo a čisté oblečenie, s ním dnes neprišla. Vyskočila z postele. „Kde je Tori? Je moja rodina v poriadku?“

Ostražito si ju premeral. Možno od nej očakával, že sa naňho vrhne. To by určite spravila Meggie, keby tu bola.

Stiahlo jej hrdlo. Lia nedokázala zlomiť meč. Nepredstavovala hrozbu ani pre najmladšieho a najmenej skúseného strážcu. O niečo zdvorilejšie sa spýtala: „Prosím, mohli by ste mi povedať, čo je s mojou rodinou?“ Kývla hlavou k oknu. „Čo sa deje tam vonku?“

Strážca pootvoril dvere o niečo viac. „Nebol som informovaný o tom, kde sa nachádza vaša rodina, slečna Birmoutsová. Prišiel som po vás, pretože sa s vami chce stretnúť Lesná rada.“

Aj to málo farby, čo mala v tvári, sa zrejme stratilo. S ťažkým srdcom ho nasledovala chodbami kráľovského paláca.

PO TOLKÝCH HODINÁCH ticha medzi štyrmi stenami bol pre Liu ruch na prízemí ako úder do hlavy. Nestihala sa obzerať po prechádzajúcich bytostiach, tak sa jej pozornosť ustálila na ľavej stene. Lemovali ju brnenia, dvere, obrazy a dlhé okná so závesmi previazanými zlatým lanom. Výhľad za oknami jej čiastočne zatienili rozkvitnuté stromy.

Zastavili sa pri vstupe do záhrady. Tu nemala kam uniknúť pred zazeraním. Zavadila pohľadom o zopár povedomých tvárí z večierka, slúžky, staršiu ženu pri okne a pri dvojkridlových pootvorených dverách na konci chodby postávali dve ženy v tmavomodrých šatách.

Jedna, tá s doškriabanými lícami, ktorá sa nepochybne zúčastnila na krvavom večierku, vycítila Liinu pozornosť. Mladá žena so zlatistými vlasmi sa k nej rozbehla a nebyť strážcu, vrhla by sa na ňu. „Všetko je tvoja vina!“ Ukazovala na Liu prstom. „Pustila si sem toho červenovlasé-

ho likéna! Tvojou vinou je môj manžel mŕtvy. Iba tvojou!“ Cez strážcovu plece na ňu napľula. Lia odskočila, sliny ju tesne minuli. Šokovalo ju, koľko nevraživosti sa skrývalo v takej drobnej víle. „Dúfam, že budeš trpieť za to, čo si napáchala!“

„Upokojte sa!“ prikázal strážca neznámej. Druhý vokterian ju ťahal preč.

Tolká nenávisť namierená na ňu a na Meggie Liu napokon prinútila prehovoriť: „Je to Darrova vina, člena Lesnej rady. Meggie je polovicou aury jedna z nás.“ zavolala za ňou predtým, než sa stratila za rohom.

Za tie slová si od strážcu vyslúžila fľochnutie. „Ticho!“

Ustúpila k stene. Prečo ju konečne neodvedie za Lesnou radou? Chcela to mať za sebou.

„Nemusíš ma držať, Kee. Nikam neutečiem, poznáš ma.“ Lii doľahol do uší známy hlas, ale skutočne sa presvedčila, že je to Tori, až keď sa vynorili spoza rohu, kde zmizla zlatovláska. Uľavilo sa jej. Postarali sa oňho dobre. Obviazali mu zranené ruky, vyčistili rany a dali mu čisté oblečenie. Tričko na ňom ovísalo a nohavice vyzerali obnosene, no aspoň nebol od krvi.

„Prepáč, riadim sa príkazmi,“ odpovedal mu strážca a váhavo mu pustil lakeť.

Lia skočila priateľovi do náručia. Objala ho pevne okolo krku, vdýchla známú vôňu – sviežosť lesa a sladká aróma šťavy z čerstvých jabĺk. Bol v poriadku a pri nej. Ak jej aj odoberú auru a vyhostia ju s Torim, spolu prežijú za hranicami Lesa. Budú držať jeden druhého pri zdravom rozume a možno... možno ak zostanú trochu príčetní, nájdu Megginho brata. Dlhovali jej to.

„Ďakujem, Sudičky,“ šepkala si sama pre seba. Prvý raz od večierka sa cítila v bezpečí.

Odtiahol ju od seba a skontroloval. V jeho pohľade sa nič nezmenilo. I keď mal od únavy strhanú tvár, stále v nej videla odraz domova. Chytil ju za líca. „Nie si zranená?“

Slabo pokrútila hlavou a zasmrkala. „Nič mi nie je.“

„Dobre. To je dobre.“ Opäť ju objal.

„Prečo je tu toľko bytostí?“ začudovane mu prehovorila do pleca. „Čo sa deje? Našli Darra?“

„Nie.“ Odtiahol ju bokom a strážcovia im z rešpektu voči Torimu dopriali aké-také súkromie, aj keď ich nespúšťali z dohľadu. „Utiekol so svojimi mužmi cez iné podzemné chodby, než akými ste sa dostali do paláca s Meggie. Chytili len dvoch, ale zatiaľ z nich nič nedostali. Sú v celách.“

„Prečo nás chce vidieť Lesná rada?“

Zaváhal. „Vrátila sa kráľovná Laderna.“

„Takže nás naozaj vyhostia,“ odvetila roztraseným hlasom.

„Nie som si istý, možno chce Lesná rada zistiť, čo vieme o Meggie a o tom, čo sa stalo na večierku.“

„Nevieme o nič viac ako oni!“ rozhorčila sa a hneď nato sa upokojila, keď postrehla, ako ich pozorne sledovali.

Položil jej ruky na plecía. „Nezáleží na rozsudku Rady, nedopustím, aby sa ti niečo stalo. Prisahám.“ Vyplašene mu opätovala pohľad. „Veríš mi, však? Povedz, že mi veríš.“

„Áno.“ Pohládila ho po sánke. „Nech nás Sudičky ochraň –“

Chodbou sa rozľahol buchot. Lia sa mykla. Po udalostiach z večierka sa ľakala všetkého.

Pri dverách dennej miestnosti, odkiaľ sa s Meggie a Lancom dostali otvorni na plafóne do večierkovej sály, zatínal päste princ Sky.

Tori pracoval od dvanástich rokov v paláci ako jeho sluha a za ten čas si od neho nevyslúžil žiaden rešpekt. Lia zahliadla princa na otváraní nového krídla liečebného domu po boku matky, kráľovnej Laderny, a už vtedy jej bol nesympatický. Kolovala mu v žilách krv Claisterovcov – najvýznamnejšieho kráľovského rodu v ich krajine. Dwar Claister pred dvesto rokmi priniesol do Obsidiánovou dobou zničeného Lesa ich poslednú nádej, Ametystový lampáš, čím zachránil prírodné spoločenstvo. Odvtedy zasadal na trón jeho rod. Zápisky prvej lesnej prorokyne vypovedali, že keby nevládol potomok Dwara Claistera, prinieslo by to vílam a vokterianom záhubu. Z Toriho rozprávania mala Lia dojem, že princ Sky využíval moc kráľovskej krvi na to, aby si robil, čo sa mu zachcelo. Je-

ho postavenie bolo o to vzácnejšie, že zostal posledným mužským potomkom Claisterovcov. S Torim zaobchádzal ako s handrou. Tofkokrát sa jej naňho sťažoval a nikdy si nenašiel inú prácu.

Liu pri pohľade na princa zovrela tieseň. Čoskoro bude kráľom. Dostane hlavné slovo v Lesnej rade. Ak sa bude k ich národu správať rovnako zle ako k jej najlepšiemu priateľovi, čo sa stane s Lesom?

Princ Sky si niečo zahundral a prešiel k nim. Strážcovia mu uhli. Tichým hlasom na nich zavrčal: „Nemáte na práci nič lepšie? Prečo tu postávate? Pozrite sa na to dievča, je z vás úplne vydesené.“ Liu prekvapilo, že ukázal na ňu. Nemal však potuchy, kto ju tu naozaj desil. „Radšej choďte nájsť ich rodiny.“

Liin strážca si vymenil pohľad s Keem. „Dostali sme rozkaz.“

„Chodte. Postarám sa o nich.“ Jeho tón im napovedal, že neprijímal námietky.

Nespokojní odišli.

Lia si vybavila lekcie so sprievodkyňou. Hlavnú právomoc mala kráľovná Laderna, po nej nasledovali členovia Lesnej rady a až po nich princ Sky a nakoniec strážcovia. Výnimkou bol hlavný strážca Witerport, ktorý bol členom Rady a zároveň pochádzal z kráľovského rodu. Jeho sedemnásťročná dcéra Myra patrila k dievčatám vhodným pre princa. Aby sa mohol stať kráľom, najprv sa musel oženiť s princeznou z iného kráľovského rodu.

Tori a Lia na okamih osameli so zachmúreným princom, ale nestihli si nič povedať, pretože sa na chodbe objavili tri víly. Vyvalili na princa oči a zachichotali sa. Lia nad nimi pokrútila hlavou a princ Sky pobaveno nadvihol obočie.

„Poďte so mnou.“ Odviedol Liu a Toriho do najbližšej miestnosti, z ktorej sa vyklula jedáleň zakončená vitrážou. Abstraktné mozaiky v skle vytvárali na dlážke obrazce. „Sadnite si,“ nakázal im a zavrel. Poslúchali ho. Princ sa oprel o dvere s prekríženými rukami na hrudi a premeriaval si ich.

Nebyť strašného krvavého plesu a sťažností od Toriho, Liu by princ tiež uchvátil. Najviac mu z tváre vystupovali neprehrliadnutelné tyrkysové

oči a nad nimi sa klenulo tmavé obočie. Mierne hranatá sánka a ostré lícne kosti mu dodávali tvrdý výraz, hlavne, ak sa mračil a pevne k sebe tiskal pery. Keby sa usmial, nepochybne by sa roztopili srdcia všetkých víl. Lii neušiel jeho prirodzený šarm. No skrýval v sebe aj veľa z matky. Na verejných príhovoroch z nej vyžarovala mrazivá neprístupnosť. Budovala si rešpekt jediným pohľadom. Tori vravel Lii, že princ bol uzavretý a nikdy sa pri ňom nedalo zistiť, ako zareaguje. Tiež spomínal, že práve táto jeho stránka, zahalená tajomstvami rodu Claisterovcov, priťahovala ženy. Každá z nich chcela byť prvá, ktorá by si k nemu našla cestu.

„Takže,“ prehovoril trpezlivo. Lia si nemohla pomôcť, znepokojovalo ju, ako stoicky pôsobil. „Kto začne?“

S Torim mlčali.

„Budeme tu zavretí, kým mi jeden z vás nepovie pravdu. Čochvíľa si matka všimne, že nechodíte, a zavolá si vás znovu. Ak vám mám pomôcť, potrebujem vedieť, ako sa sem dostala tá likénka.“

Lia sa namrzene ozvala: „Meggie nie je likénka.“ Potom jej došlo, že znela nezdvorilo, a dodala: „princ Sky.“

„Nebola.“

„Ako prosím?“

„Už nežije, čiže to znamená, že *nebola* likénka. Odkiaľ to viete?“

Opäť mlčali. Bolo by správne po Megginom poslednom výdychu vyzradiť jej tajomstvá?

„Mám hádať?“ spýtal sa ich. V Lii jeho pokojné vystupovanie vyvolalo väčší strach. „Zo zásob zosvetľovačov aurí nám jeden chýba.“ Zrakom zastal na Torim. „Matka ich prísne kontroluje. Ukradol si ho?“

Tori sklonil hlavu. Lia típla, ani lož, ani pravda by im nepomohli. „Mrzí ma to. Chceli sme sa uistiť, že...“

Princ Sky zložil ruky na stôl oproti nim. Pokoj z jeho postoja sa vyparil. „Si hlupák! Mal si mi o *nej* povedať. Keď sa to moja matka dozvie, dá ťa zabiť. Trvalo mi dve hodiny, kým som Radu presvedčil, aby vás nestrčili do podzemnej väznice s Darrovými chlapmi. Týmto mi nepomáhaš.“

„Skutočne ste to pre nás spravili?“ neverila Lia. „Prečo?“

Tori ju štouchol do stehna a princovi dojato odvetil: „Ďakujeme, Sky. Sme ti zaviazaní.“

„To teda ste.“ Odrazil sa pästami od stola a zopol si prsty na zátylku. Od hnevu mu na krku pulzovala tepna.

Lia si siahla ruky do lona. Napäté ticho prerušil až Tori: „Už chápeš, prečo som tak veľmi chcel, aby Meggie odišla?“ povedal jej porazene. „Neuvedomuješ si, v akom si bola nebezpečenstve.“

Potláčala slzy. Myslela si, že robila správnu vec, keď Meggie pomohla, tak prečo ňou zmietalo previnenie? Dľaňou si zatlačila na hrud'. Pokúšala sa odohnať prázdnotu. Chýbal jej tam kúsok, to teplé miesto, ku ktorému sa pritísila, keď sa tránila. „Meggie nebola zlá. Cítila som to, čo ona. Keby v nej bolo niečo temné, vedela by som to. Vedela! Mala som ju chrániť. Spájalo nás puto. Aj Narma jej verila. Sama ju sem priviedla.“

„Prorokyňa nie je naj dôveryhodnejší zdroj. Lesná rada ju pokladala za šialenú starenu. Balamutila mladé dievčatá a nahovárala im, že vidia budúcnosť,“ poznamenal Sky znechutene.

„Skutočne tomu veríš po tom, čo si videl a počul? Keby bola šialená, nepatrila by jej existencia medzi zakázané vedomosti a nezničili by jej dom,“ odporoval mu Tori. „Pravda je taká, že Lesná rada sa prorokýň bála. Nikto z nás okrem učníc nerozumie ich spojeniu so Sudičkami.“

Princ Sky sa posadil za stôl oproti nim. „Po tom výbuchu som sa na Narmu pýtal. Matka ani Witerport mi nič neprezradili.“

„Darr ju zavraždil, keď pátral po Meggie,“ objasnila mu Lia. „Narma ju preniesla do Lesa, aby ju udržala v bezpečí pred Čiernou princeznou.“ Po chvíľke váhania mu rozpovedala skrátenú verziu jej života, prezradila mu pravdu o Narme, učniciach, proctvách a o tom, že videla v proctve Meggie, a preto sa medzi nimi vytvorilo puto. Tori rýchlo dodal, že zahliadol na vlastné oči Megginu fialovo-žltú auru a nezabudol spomenúť Eternisai a jej bratov.

„Tak trochu som dúfal, že s nami bude hovoriť Lesná rada skôr,“ pri-